

γιὰ τοὺς νεικάρηδές μας καὶ γιὰ τὶς συνήθειες τους. Σεῖς δημως, κύριε Ἰψεν, σὰν παλιὸς πελάτης ποὺ είστε ἔχετε κάποιο δικαίωμα νὰ ριτάτε. Σὰν ξυπνᾶ λοιπὸν δ. κ. Χόλμ παραγγέλνε: ἔνα μπουκάλι Ήρότο· σὰν προγεματίζει παίρνει ἔνα μπουκάλι κρασὶ τοῦ Ρήγου. Γιὰ τὸ γιόρμα του παίρνει: ἔνα μπουκάλι κόκκινο κρασὶ καὶ τέλος τὸ βράδυ ξαναπαίρνει: μιὰν ἢ δυὸ μπουκάλες Ήρότο».

‘Η φυσιογνωμία τοῦ Ἀλερτ Λέβμποργ φυτρώνει στὸ μυχὸ τοῦ Ἰψεν. ‘Ο νέος είτανε λαμπρὰ προσιστόμενος, σοφὸς ἐξήρετος καὶ δίχως σκολαστικισμὸ κανένα. Γίνεται δὲ Ἀλερτ Λέβμποργ, δ ἀνθρωπος μὲ τὸ μέτωπο τὸ στεφανωμένο μὲ κλήματα. (Τέτοια είτανα ἡ χαρὰ τοῦ Χόλμ, σὰν γῆρε κάτω ἀπὸ τὶς γραμμὲς τῆς φυσιογνωμίας τοῦ Λέβμποργ τὸν ἰδιο τὸν ἑαυτό του, ποὺ ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ ἐπίμονα ὑπόγραφε δὲλα τάρθρα του μὲ τόνομα Λέβμποργ). ‘Ο Ἰψεν γνώριζε ἀκόμα πῶς ἔνα βράδυ σ’ ἔνα ξέσπασμα μεθυσιοῦ, εἶχε χάσει τὸ χερόγραφο ἐνὸς βιβλίου του. Βρίσκουμε κι’ αὐτὸ τὸ σημάδι μέσα στὴν Ἐδδα Γκάμπλερ.

Δίγον καὶ ρὸ πιὸ ἀργὰ δὲ Ἰψεν ἔλαθε καὶ πάλι ἔνα δέμα ἀπὸ τὸ Χόλμ. Αὐτὴ τὴ φρὰ λάβαινε τὴ διαθήκη του. ‘Ο Ἰψεν φιλιγότουν κεῖ πέρα σὰ γενικὸς κληρονόμος του. Μὰ ἡ διαθήκη του εἰταγή ἐφοδιασμένη μὲ ἀκρετοὺς κωδίκελους πούρριχναν δὲλο καὶ ὑποχρέωσες στὸν Ἰψεν. Ὑποχρεωνότανε νὰ κάνει διάφορες προσφορὲς σ’ ὅσους ἀνθρώπους εἶχαν δεῖξει μιὰ καλωσύνη στὸ Χόλμ. Στὴ δεσποινίδα Ἀλμα Ρότμπαρτ, στὸ Μπρεσλάου, ἔνα ποσὸ ἀπό..., στὴ δεσποινίδα Ἐλέζα Κράουζχαρ, στὸ Βερολίγο, ἔνα ποσὸ ἀπό... Κι’ δὲλο γενναῖα ποσά!

Σὰν πραχτικὸς ἀνθρωπος πούταν δὲ Ἰψεν ἔκανε μιὰ πρόστεση, δὲλων ἐκείνων τῶν ποσῶν κι’ ἀνακάλυψε πῶς τὸ σύνολο τῶν ὑποχρεώσεων περγούσσε πολὺ τὴν περιευσία ποῦ κληρονομοῦσε. Δὲν τούμενε πιὰ τίποτ’ ἀλλο παρὸ διάργυρον δὲλο πολὺ εὐγενικὰ τὴν κληρονομιὰ ποὺ τοῦ πρόσφερναν.

Καὶ δὲν είναι ἀκόμα ἀπίθανο πῶς ἡ κόκκινη Ἀρτεμη τῆς Ἐδδας Γκάμπλερ εἴναι ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὴ δεσποινίδα Ἀλμα Ρότμπαρτ. Ἐπιτρέπεται νὰ ὑποθέσει κανένας πῶς στὴ φαντασία του Ἰψεν ἡ μορφὴ τοῦ Ἀλερτ Λέβμποργ πήρε ἀδρότερες διαγραφὲς χάρη σὲ τοῦτο τὸ ἐπεισόδιο.

Δὲ χωρὶ πιότερη ἀμφισβήτηση καὶ στότι δὲ Ἰψεν εἶχε μάθει κείνη τὴν ἐποχὴν πῶς ἡ γυναίκα κάποιου Νορδηγοῦ μευσικοσυνθέτη, πάγω σὲ μιὰ κρίση δυνατῆς ζούλιας (καὶ τὴν ἐποχὴν προκάλεσε δὲ λόγος πῶς δὲ τρατὰς τῆς γύρισε σπίτι σὲ μιὰν ὥρα πολὺ προχωρημένη) τούκαφε ἔνα βράδυ μιὰ συμφωνία του ποὺ τότε μόλις είχε τελειώσει. Ἀπὸ μιὰ ζούλια σπρώχνεται, μὲ ἀλλού εἶδους βέβαια, καὶ ἡ Ἐδδα σὰν καίει τὸ χερόγραφο τοῦ Λέβμποργ.

Τέλος τὴν ἐποχὴν μιλούσαν πολὺ γιὰ μιὰ νέα Νορδηγίδα, γυναίκα ξυπνη, ποὺ δὲν ἀντρας της, ξνας

πολὺ καθόδις πρέπει κύριος, ἐπειαν ἀλκοολικὸς καὶρδ πρὶν. Καθόδις δὲν τρας της εἶχε πιὰ διερθώσει τὸ ἐλάττωμά του, ἢ νέα τούτη κυρία ἔδωλε στὴν καμαρά του τὴ μέρα τῆς γιορτῆς του ἔνα μικρὸ βαρελάκι κονιάκ. Μὲ τὴν πρόθεση νὰ δοκιμάσει ἔτσι τὴν ἐπιβολὴν πούχε δὲλος στὸν ἑαυτό του, τραβήχτηκε ἀμέσως ἀπὸ κεῖ. ‘Οταν ξανάνοιξε τὴν πόρτα τῆς καμαρας τοῦ ἀντρός της, τὸν γῆρε ξαπλωμένο κάτω στὸ πάτωμα μισοπεθαμένο ἀπ’ τὸ μεθύσι.

‘Ισως ἀπ’ αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο νὰ δημιουργήθηκε ἡ σκηνὴ ποὺ ἡ, ‘Εδδα μὲ τὴν πρόθεση νὰ δοκιμάσει τὴν ἐπιβολὴν τῆς πάνω στὸ Λέβμποργ καὶ θέλοντας νὰ συντρίψει τὴν ἐπιβολὴ τῆς Τέας, βάζει τὸ Λέβμποργ, παιλιόνες μέθυσο, νὰ ξαναπιεῖ.

Νὰ πῶς ἔνα σωρὸ σκορπισμένες πράξεις, μαζεμένες μέσα ἀπὸ τὴ ζωὴ καθεμινῆς μέρας, μπόρεσαν νὰ χρησιμέψουν γιὰ νὰ σκηματιστεῖ ἔνα σύνολο σταθερὸ καὶ μὲ βαθειὰ σύλληψη.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— ‘Ο κ. Λ. ΙΙ. Ταγκόπουλος εὐχαριστεῖ δόσους τονὲ συλληπθήκανε γιὰ τὸ θάνατο τῆς μιτρέρας του.

— Χρέος τιμῆς γιὰ κείνους ποὺ βγάζουν τὸ «Σοσιαλισμό» είναι νὰ δηλώσουν ποιός ἐγραψε στὸ τελευταῖο φύλλο τὸ ἄρθρο κατὰ Μποέμ. ‘Αδικα τὸ ἄρθρο ἀποδόθηκε στὸν κ. Κ. Χατζόπουλο κι ἀδικα δὲ κ. Κ. Χατζόπουλος βρίστηκε, μὲ τρόπο κυδαῖο, ἀπὸ δυὸ τρεῖς φριμερίδες. ‘Ο κ. Χατζόπουλος ὅτι γράφει, τὸ γράφει μὲ τὴν ὑπογραφή του, καὶ μὲ τὴν ὑπογραφή τους πρέπει νὰ συνειδήσουνε νὰ γράφουν τὰρθρα τὰ προσωπικὰ καὶ κεῖνοι ποὺ βγάζουν τὸ «Σοσιαλισμό».

— Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμά» βρίσκουνται καὶ πουλιοῦνται στὸ βιβλιοπωλεῖο Βασιλείου—Κουκλάρα (Σταδίου 12). ‘Εκεῖ, καθὼς τὸ δηλώσαμε στὸ περασμένο φύλλο, μπορεῖ νὰ πλερώσει κι ὅποιος θέλει τὴ συντροφή του, παίρνοντας ἀπόδειξη ὑπογραφήν ἀπὸ τὸν ἐκδότη τοῦ «Νουμά».

— Οι κ. κ. Σπύρος Αλιμπέρτης, Γιάννης Αποστολάκης καὶ Γεράρδος Πολίτης βγάζουν σὲ λίγες μέρες ἔνα περιοδικὸ αὐστηρὰ φιλολογικὸ. Τὸ περιοδικὸ θὰ βγαίνει μιὰ φορὰ τὸ μήνα, θάζει εἴκοσι περίπου σελίδες καὶ θάναι ἔνα είδος κριτικὴ ἐπιθεώρηση. Αὐτὰ μόνο μάθαμε. Οὕτις τὸν τίτλο του, οὔτε τίτοπτον ἀλλο. ‘Ωςτόσο ἀνυπόμονα καρτεροῦντες τὴν ἔκδοσή του, γιατὶ οἱ ἐκδότες του είναι γνωστοὶ καὶ πολλὰ μπορεῖ νὰ περιμένει κανεὶς δὲ τούς.

— ‘Ο συνεργάτης μας Κώστας Ηλαρούτης δουλεύει τώρα ἔνα καινούριο φομάντζο του ποὺ θὰ τυπώσει ἀργότερα στὸ «Νουμά».

— Μᾶς σταλθήκανε οἱ ἀκόλουθοι ἀποκριάτικοι κι ἀκατανόητοι στίχοι :

Χρυσὴ σκόνη στὰ μοῦτρα σου ἔρριξε
καὶ χρυσὰ γέλια ὀλόγυρα σκόρπισε
κι ἄλλοι σὲ εἴπαν σωστὸ χρυσογάϊδαρο
κι ἄλλοι ἐπίχρυσο κάλπικο νίκελ....

— Ξεχει καὶ συνέχεια—μὰ τὴν ἀφίνουμε γιατὶ δὲ λέει τίτοτα.

